

# РЕШЕНИЕ

№ 14433

гр. София, 28.04.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ:** Снежанка Къосева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2096** по описа за **2025** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.285, ал.1, вр. с чл.284 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационна жалба на М. С. М., чрез адвокат Е. Я. срещу решение № 1253 от 13.01.2025г. постановено от Административния съд С.-град по адм.д. № 15/2024г., 21 състав, с което е отхвърлен предявеният от М. С. М. против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лева, възникнали в резултат на неправомерни действия от седем служители на ответника, изразяващи се в нанесен побой на 04.09.2023 г.

В касационната жалба се посочва, че първоинстанционното решение е неправилно, поради съществено нарушение както на материалния, така и на процесуалния закон и поради необоснованост. Счита, че съдът е направил грешни фактически констатации, като не е оценил правилно събраните по делото доказателства при тяхната съпоставка и анализ. Моли да се отмени съдебният акт и да се постанови решение, с което да се уважи исковата му претенция. Претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касация – ГДИН, чрез процесуалния си представител юрк. Н., поддържа представен писмен отговор, като счита касационната жалба за неоснователна. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатски хонорар.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. град, XXIV касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 209, т.3 от АПК.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Съдебното производство по делото е образувано по искова молба, подадена от М. М. С., ливански гражданин, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в ЗО „К.“, ЛНЧ [ЕГН], срещу ГДИН, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лева, възникнали в резултат на неправомерни действия от седем служители на ответника, изразяващи се в нанесен побой на 04.09.2023 г.

С оспореното решение № 1253 от 13.01.2025г. постановено от Административния съд С.-град по адм.д. № 15/2024г., 21 състав е отхвърлил предявеният от М. С. М. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за сумата от 100 000 лева. За да достигне до посочения правен резултат, първоинстанционният административен съд е приел от фактическа страна, че в докладна записка, вх. № 2043/04.09.2023 г., мл. инспектор А. И. Г. е докладвал на началника на ЗО „К.“, че на 04.09.2023 г., около 11:50 ч., като постовен на пост № 5, бил информиран за сбиване в блок 2, ет.3. След получения сигнал, той и колегата му от НОС веднага отишли на място, където разтървали установените на място л.св. М. М. С. и л. св. К. А. Т., които се биели в кухненското помещение на блок 2, етаж 3. След като било преустановено сбиването, тръгнали към дежурните стаи с участниците в побоя, но излизайки от блок 2, С. се отскубнал и взел тротоарна плочка, която вдигнал във въздуха в опит с нея да уцели главата на л. св. К. Т.. Посочено е, че благодарение на бързата намеса на мл. инсп. Г. не се стигнало до фатален инцидент. По делото са разпитани трима свидетели – А. И. Г., А. Ц. Г. и Я. К. В..

С оглед събраните доказателства по делото, съдът е приел за недоказано твърдението за незаконосъобразни действия на служителите на ГД „ИН“, изразяващи се във физически побой, причинен на 04.09.2023 г. в ЗО „К.“. Приел е, че видно от представените по делото писмени обяснения от процесната дата, преди ищецът да бъде отведен с белезници към администрацията, е участвал в сбиване с друг лишен от свобода, който твърди, че бутнал ищеца в стената, вследствие на което същият си ударил главата и започнал да кърви. Приел е още, че горните наранявания в голямата си част съвпадат по местоположение с ударите, нанесени на ищеца по време на сбиването му с другия лишен от свобода. Приел е, че не се установява и настъпила, в резултат на нарушение по чл. 3 от ЗИНЗС неимуществена вреда в правната сфера на ищеца. Твърденията в исковата молба се явяват недоказани.

Решението е правилно. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила при неговото постановяване, нито по приложението на материалния закон. Съдът е изяснил релевантната фактическа обстановка в пълен обем, с допустими по закон доказателствени средства. При установяването на фактите съдът не е допуснал каквото и да било съществено процесуално нарушение. При така установената фактическа обстановка съдът е изложил подробни мотиви защо не приема предявеният иск за доказан. Неоснователни са касационните доводи за неправилност на съдебното решение поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалния закон и необоснованост.

Разпитани са свидетели за установяване релевантните за спора факти. В обобщение, обосновано и в съответствие със събрания по делото относим доказателствен материал, съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението

си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната и възприета от съда фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Безпротиворечивите свидетелски показания ценени във връзка със събраните по делото писмени доказателства не се установява нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС от страна на ответника и съответно да е довело до претърпени неимуществени вреди от ищеца.

Съгласно чл.284, ал.1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода или задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения по чл.3, който в своята ал.1 предвижда, че тези лица не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение. Според чл.3, ал.2 ЗИНЗС, за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаят чувство на страх, незащитеност или малоценност, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод извършване на административна дейност.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата за вреди по реда на чл.284, ал.1 от ЗИНЗС се изисква кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав: 1) незаконни действия и/или бездействия, между изброените в чл.3 от ЗИНЗС, извършени от длъжностни лица на ответника, които представляват административна дейност по смисъла на специалните ЗИНЗС и ППЗИНЗС; 2) реално претърпяна от ищеца вреда и 3) пряка причинно-следствена връзка между горните две предпоставки. Липсата, на който и да е от тези елементи обуславя липса на основание за ангажиране на отговорността на държавата.

В конкретния случай е безспорно установено, че на 04.09.2023 г. касаторът М. М., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в ЗО „К.“ преди да бъде отведен с белезници към администрацията, е участвал в сбиване с друг лишен от свобода, който бутнал М. в стената, вследствие на което същият си ударил главата и започнал да кърви. Установява се от представените доказателства, че действително, след излизане от блок 2, в опит да бъде предотвратено нападение с бетонна плоча от страна на касатора върху друг лишен от свобода, има намеса от страна на служителите на ответника, която се изразява в изблъскване на ищеца към стената на блок 2, силно стискане и извиване в горната част на ръцете, целящо обезвреда на лицето, а видно от видеозаписа и ритане в коремната област, но тези действия, анализирани в хода на цялостната ситуация преди това, се приемат като такива в рамките на служебните правомощия на служителите на ответника с цел предотвратяване на фатален инцидент – опита на касатора да удари в гръб с бетонна плоча друго лице в областта на главата.

Правилен е изводът на първоинстанционния съд изведен от установените факти, че в случая не са налице законовите предпоставки, обуславящи пълната или частична основателност на предявения иск за претърпени неимуществени вреди, произтичащи от бездействие на служител на ответника при/по повод/след инцидента на 04.09.2023г.

Обосновано съдът е заключил, че затворническата администрация не е действала незаконосъобразно, по начин, който да е в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. При отсъствието на доказателства в тази насока, не може да се направи извод ищецът да е претърпял твърдените в исковата молба неимуществени вреди.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Заявената претенция от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Според чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС, когато искът бъде отхвърлен съдът осъжда ищеца да заплати разноски в производството. От анализа на цитираната норма следва извод, че в производството по чл. 284 и сл. от ЗИНЗС ищецът дължи разноските, свързани с производството - за държавни такси, експертизи и т. н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. Ето защо в настоящото производство на ответника не се присъждат разноски за юрисконсултско възнаграждение, независимо от неоснователността на подадената от М. С. М. касационна жалба.

Водим от горното, Административен съд София-град, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1253 от 13.01.2025г. постановено от Административния съд С.-град по адм.д. № 15/2024г., 21 състав, с което е отхвърлен предявеният иск от М. С. М. срещу Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията".

ОТХВЪРЛЯ искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ГДИН.

Решението не подлежи на обжалване.

председател:

членове: